

UIT DE PEN VAN PATER PIO

100 brieven die tot het hart spreken

UIT DE PEN VAN PATER PIO

100 brieven die tot het hart spreken

Een bloemlezing samengesteld en ingeleid door
Jeroen Smith pr.

Met medewerking van
Helen Opstal
Harriët van Dijk
Anton Tollenaar

ARCO REEKS 22

De Boog / Betsaida / Katholiek Alpha Centrum

**De volledige lijst van boeken
van de Arco-reeks (Stichting De Boog)
vindt u op de laatste bladzijde van het boek.**

© 2016 Stichting de Stem van Pater Pio -
Stichting De Boog – Uitgeverij Betsaida
© Foto's van Pater Pio en zijn geadresseerden: *Voce di Padre Pio*

Correspondentieadressen:

Stichting De Boog
Herenstraat 41
3512 KB UTRECHT
info@deboog.nl
www.deboog.nl

Uitgeverij Betsaida
Papenhulst 4
5211 LC 's-HERTOGENBOSCH
info@betsaida.org
www.betsaida.org

Stichting Katholiek Alpha Centrum
Postbus 11306, 2301 EH LEIDEN
info@rk-alphacentrum.nl
www.rk-alphacentrum.nl / www.hoevindjeGod.nl

Inhoud

Voorwoord		7
Pater Pio's levensloop, de Pausen en de gekozen brieven		19
I 50 brieven uit het leven gegrepen	teksten	25
1 De jeugd (1887 - 1910)	1 - 2	25
2 De jonge broeder (1910 – 1915)	3 - 12	33
3 Onder de wapenen (1915 – 1916)	13 - 17	62
4 Voorbereiding (1917- 1918)	18 - 31	77
5 Stigmata en zwijgplicht (1918 – 1922)	32 - 40	114
6 Persoonlijke contacten (1922 – 1968)	41 - 50	136
II 25 brieven over zijn leven in Christus		159
1 Jezus	51 - 54	159
De Doodstrijd van Jezus		170
2 Zuiverende Nacht	55 - 58	186
3 Mystieke verschijnselen	59 - 62	201
4 De stigmata	63 - 67	223
5 Maria en de heiligen	68 - 71	236
Meditatie over Maria Immaculata		247
6 Engelen en duivelen	72 - 75	251
7 Gesprek over de heilige Mis		262
III 25 brieven aan zijn geestelijke dochters		271
1 Raffaelina Cerase (1868-1915)	76 - 81	271
2 Antonietta Vona (1886-1949)	82 - 85	291
3 Margherita Tresca (1888-1965)	86 - 90	300
4 Lucia Fiorentino (1889-1934)	91 - 95	312
5 Annita Rodote (1890-1972)	96 - 100	322

Appendices	339
1 De Gebedsgroepen van Pater Pio	339
2 Een bezoek aan San Giovanni Rotondo en Pietrelcina	340
3 Geschriften van en over Pater Pio	346
4 Een litanie van de heilige Pater Pio	348

Voorwoord

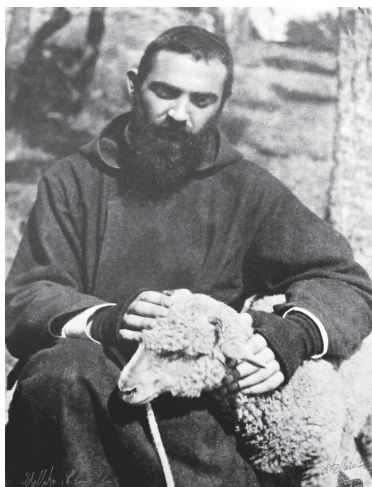
In het leven van bijzondere christenen kan legende geschiedenis worden. In onze tijd was Pater Pio zo'n christen. Hij overleed in 1968. Er bestaan filmopnamen van hem en er leven nog heel wat mensen die hem meegemaakt hebben. In zijn vaderland Italië is hij populairder dan de topvoetballers. San Giovanni Rotondo, waar hij geleefd heeft en begraven is, verwelkomt elk jaar miljoenen bezoekers! Wat trok en trekt hen aan?

Wonden en wonderen

Onmiskenbaar dankt Pater Pio zijn bekendheid aan de stigmata en aan de wonderen die aan zijn voorspraak worden toegeschreven. Hij droeg sinds 1918 wonden in de handen, voeten en rechterzijde, verwijzend naar de wonden die Christus had bij zijn kruisdood. Toen Pater Pio deze stigmata pas had gekregen, bleven de kerkelijke verantwoordelijken heel voorzichtig. Lichtgelovigheid komt daar gelukkig niet zo snel voor. Integendeel, hij moest pijnlijke medische onderzoeken ondergaan. Er kwamen verdachtmakingen en er volgde zelfs een jarenlange zwijgplicht. Hij verdroeg dit, want hij wist dat hij de wereld niet voor de gek hield, maar dat deze wondeteken van God kwamen. Af en toe duikt de scepsis ook jaren na zijn dood nog op. Altijd met eenzelfde refrein: hij had zichzelf de stigmata toegebracht en wist dit 50 jaar lang te doen, zonder dat iemand het merkte, zelfs de artsen niet. Dit is natuurlijk een onhoudbare hypothese, maar sommigen verkiezen dat liever, dan aan te nemen dat God in het leven van deze Pater zichtbare tekenen verricht had.

Dan zijn er nog de vele wonderen. Enkele zijn van 'legendarische' proportie, zoals zijn levitatie hoog in de lucht om te voorkomen dat geallieerde piloten in de Tweede

Wereldoorlog in de buurt van San Giovanni Rotondo zouden bombarderen. De meeste wonderen zijn goed gedocumenteerd, vooral de vele genezingen. Het sprekende voorbeeld is Gemma Di Giorgi die blind geboren was met haar puppilloze ogen, maar die toch ineens kon zien. Dit gebeurde in 1947 en in 2016 kan ze nog steeds zien zonder pupillen. Dan zijn er nog de vele bilocaties, momenten dat Pater Pio elders op de wereld gezien werd, terwijl hij gewoon(!) in zijn klooster was. Hij had profetische gaven in de zin, dat hij soms tevoren door de heilige Geest ingegeven kreeg wat anderen hem kwamen vertellen of al wist hoe een en ander zou lopen. Moeders kon hij zeggen of hun zonen veilig uit de oorlog thuis zouden komen of niet. Over het gehele verloop van de Eerste en Twee Wereldoorlog heeft Pater Pio echter geen 'profetieën' uitgesproken (zie tekst 23). Pasgehuwden voorzegde hij de geboorte van hun kind, en ook of het een zoon of dochter zou worden. Tijdens het biechthoren of bij de geestelijke begeleiding gaf God de wonderlijke gave van de hartenschouw (zie tekst 24). Dat is geen helderziendheid of scherpe waarneming. God gaf hem in wat er in het hart van de ander

De jonge Pater Pio, begin dertig.

leefde, meestal verdriet, wrok, weggestopte zonden of weggeborgten wonden.

Bij een kleinere, maar toch nog aanzienlijk grote groep mensen, leeft meer de bewondering voor Pater Pio als christelijke persoon en leidsman. Hij maakte een lange weg van innerlijke zuivering door, die in de brieven indrukwekkend weergegeven is. Met het

bouwen van het ziekenhuis toonde hij zijn inzet voor de zieken met een tomeloze energie en zijn persoonlijke aandacht. Velen heeft hij geholpen om hun leven op het juiste spoor te krijgen. Hij was een zielenherder en een goede vriend voor velen, een medebroeder voor zijn kloostercommunity, vol anekdotes en grapjes. Hij was menselijk in zijn verdriet bij de dood van zijn nichtje (zie tekst 7) en van zijn ouders en bij de hardheid die hij soms ontmoette.

Heilige of hystericus?

Omdat al deze aspecten - wonderen, stigmata en menselijkheid - in hem samenkwamen, is hij als persoon niet makkelijk te doorgronden. Het natuurlijke en bovennatuurlijke lopen door elkaar heen. Hij is enerzijds een echte volbloed Italiaan, zeer menselijk en anderzijds getekend door Gods werken in zijn persoon en leven. Wie uit is op het sensationele stuit ook op zijn strengheid, op zijn veel-eisendheid, op zijn menselijkheid. Wie hem wil terugbrengen tot een ouderwetse wat fanatieke Kapucijn met hang naar mystiek, stuit op zijn diepe verbondenheid met Christus, zijn nuchtere lijdensmoed en energieke inzet voor het welzijn van anderen. Het is een leven dat van het begin tot het einde boeit. In zekere zin is het begin pas te begrijpen vanuit het verdere verloop. Want een jongetje dat zijn Engelbewaarder, Jezus, Maria en de duivel ziet, dat kan men maar beter goed in de gaten houden. Een Italiaantje dat zich laat opsluiten in de kerk om extra te bidden, is dat wel zo gezond? Een jonge broeder, bij wie men gestommel hoort op de cel en die men nadien bewusteloos op de vloer vindt, slaat die niet door? Een thermometer die uiteenspat wegens ongekend hoge koorts, wat moet men daarvan denken? Dan is er dat gedoe met zijn gezondheid: thuis in Pietrelcina redt hij het, maar zodra hij weer in een klooster is of in de militaire barak, wordt hij ziek. Hij tobt met zijn innerlijk leven en schrijft talloze brieven aan zijn geestelijke leidsmannen. Bijna om de dag. Is hij niet erg scrupuleus?

En dan die rode plekken op zijn handen, later hele wonden in zijn handpalmen. De mensen die hem toen tegenkwamen, moeten voortdurend heen en weer geslingerd zijn: is dit een heilige of een hystericus? In ieder geval kon men maar beter op zijn hoede zijn. Toch was het de onmiskenbare eerlijkheid en oprechtheid van de jonge Pater Pio, die overwon. Hij was geen bedrieger, geen aandachtzoeker en geen labiele persoon. Dus het was afwachten wat er van deze pater zou worden.

Men moest nog heel wat decennia wachten. Tussen het ontvangen van de stigmata, september 1918, en het werkelijk beginnen van zijn echte apostolaat liggen maar liefst vijftientig jaar! De begeleiding van enkele vrouwen in de jaren 1917 - 1918 (we hebben veel van die brieven gelukkig nog), het opstarten van een ziekenhuis op de berg in 1925, enkele kleine gebedsgroepjes in die jaren, het biecht-horen, dit alles was nog voorbereiding op wat komen ging. Er volgden jaren van zwijgplicht onder verdachtmakingen, jaren van verbod om biecht te horen, mensen privé te spreken en publiekelijk de Mis te lezen. Men houdt ervan om 'de Kerk' hier als boosdoenster aan te merken. Het ambt dat het charisma kort houdt. Het is een te oppervlakkige zienswijze. Ongetwijfeld waren er ambtsdragers in het spel die zich geen raad wisten met deze pater. Hij raakte kennelijk hun geweten, maar ze reageerden verkeerd. Anderen waren echt bezorgd om de waarheid en wisten dat de tijd veel zou uitklaren. Uiteindelijk 'overwon' Pater Pio door zijn gehoorzaamheid en tegelijkertijd hadden ook deze strenge maatregelen er mede voor gezorgd dat hij klaar was voor zijn zending. Zulke voorbereidingen kunnen soms decennia vragen en tegenslagen incalculeren. In het leven van andere heiligen zien we dat ook. Teresa van Avila (1515-1582) die al meer dan tien jaar in het klooster was voordat ze zich echt aan de Heer toewijdde! Serafim van Sarov (1759-1833) die twintig jaar als kluizenaar leefde

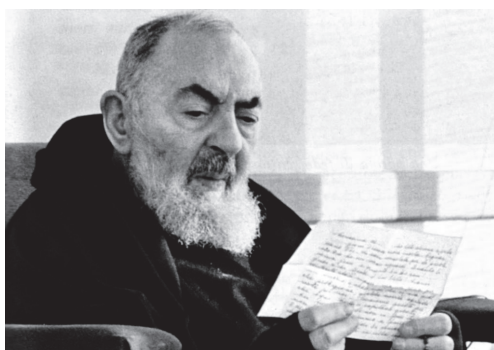
om daarna ook twintig jaar als starets mensen te ontvangen. Marthe Robin (1902-1981), nog dichterbij ons in de tijd dan Pater Pio, die een ziekbed leed van jaren, voordat ze met hulp van père Finet de nieuwe bewegingen van de Kerk kon gaan steunen en de Foyer de Charité oprichtte. God kan zijn tijd nemen.

Een vruchtbaar maar ondoorgrondelijk leven

Pater Pio werd zo een instrument van de heilige Geest. Dat confronteert ons vaak met drie uitwerkingen. Ten eerste biedt dat een leven dat zeer vruchtbaar is, een werkelijk geslaagd leven. Hoeveel hebben bij Pater Pio nieuwe levenszin ontvangen, bevrijding van verslavingen en zonden en een steun in hun geloof. Het blijft opmerkelijk dat Pater Pio in de jaren van grote veranderingen in Kerk en wereld verpersoonlijkte wat van onveranderbare waarde is: het bestaan van God, Jezus God de Zoon en de enige Redder, de Traditie van de Kerk, de waarde van de Sacramenten, de devotie tot Maria, de heiligen en de Engelbewaarder, de weg van ieders roeping, de weg naar de heiligheid, de waardigheid van ieder mensenleven, de persoonlijke zorg voor de naaste. Hij stelde hier geen traktaten over op, hield geen lange preken, maar leefde deze waarheden. Men zag in de wijze waarop hij de heilige Mis celebreeerde, dat het om Jezus' Tegenwoordigheid en Offer ging. Men merkte bij zijn biechthoren, dat de zonde een serieuze zaak is, maar de barmhartigheid van de Heer nog serieuzer is.

Binnen de Kerk en vooral buiten de Kerk kwam de grote geloofscepsis opzetten en het moderne leefgevoel ontstond, waarin men God niet meer nodig meent te hebben. Dit wordt het 'praktisch atheïsme' genoemd. Men sluit niet helemaal uit dat er 'iets' is, want het kan nog wel eens van pas komen, maar verder leeft men alsof God niet bestaat. Alleen God heeft ons niet geschapen om niet in Hem te geloven. Het mensenhart zoekt altijd naar meer dan hetgeen

we beleven en ons even amuseert. Bij Pater Pio kwamen zoekende mensen, mensen zonder hoop, maar ook onverschillige mensen, die aan de moderne wetenschap genoeg meenden te hebben. Ook dezen werden door de gestigmatiseerde geraakt, door de Pater als 'fenomeen', maar veel dieper omdat ons hart gemaakt is om met de levende God te leven. Een enorme vruchtbaarheid dus, die voortduurt en door Pater Pio's zalig- en heiligverklaring deze 21ste eeuw is binnen gebracht.

Een tweede uitwerking van de heilige Geest is dat we nooit de indruk zullen hebben, Pater Pio ten volle te kennen en te begrijpen. Hoeveel boeken we ook

over hem lezen, wat we verder ook over hem vernemen, hij blijft de indruk geven ons te ontglippen. Dat is een signaal van de heilige Geest. Bij Augustinus, Franciscus, Catharina van Siena, Don Bosco, Thérèse van Lisieux, Edith Stein, Johannes-Paulus II - om er enkelen te noemen - is dat niet anders. De heilige Geest heeft zo zijn eigen vrijheid, de vrijheid die de goddelijke Liefde in haar eindeloze creativiteit nodig heeft. Tegelijkertijd blijft hierdoor gewaarborgd, dat we de heilige niet als 'eindpersoon' beschouwen. Het gaat uiteindelijk niet om Pater Pio. Dat zou hij zelf absoluut niet willen. Hij heeft wel voor minder zijn singel-koord gepakt en gedreigd ermee te slaan! Het gaat om Jezus, waarlijk God en waarlijk mens. Daarom zal een heilige altijd iets doorverwijzends houden naar Hem. En Jezus is de weg naar het Hart van de Vader. De heilige Geest geeft ons het duwtje in de rug.

De derde werking van de heilige Geest, is dat het hart van de weg die Pater Pio gegaan is en doorgaf de barmhartige liefde van God is. Ook al is hij zich bewust van zijn tekorten en zonden, er is geen spoor van Jansenisme te vinden. Dat was een stroming, die men wel eens ‘calvinistisch katholicisme’ heeft genoemd: de mens door en door zondig, tot niets goeds in staat, door genade gered, maar nooit bij machte tot een heilige uit te groeien. Pater Pio is scrupuleus geweest, maar wist ook dat hij telkens de leiding van zijn twee geestelijke leidlieden nodig had. Juist iemand aan wie zoveel mystieke genaden gegeven werden, had begeleiding ‘vanuit de Kerk’ nodig (zie bijv. teksten 17 en 32). Maar niet uit angst nam hij zijn toevlucht tot de Heer, maar uit liefde. Alles spreekt van een ‘mariaal vertrouwen’ op Gods barmhartigheid en we zullen dat ook meerdere malen dit woordje tegenkomen: Fiat, mij geschiede ... (teksten 25, 26 e.v.) De stuwning van zijn opgang en later van zijn apostolaat is de liefde tot God en de liefde tot de naaste. “Nederigheid en liefde”, noemt hij de “hoofdpilaren” van het geestelijk leven (tekst 33). De vrucht van de heilige Geest is liefde ... (Galaten 5,22)

Boeken en brieven

Boeken over Pater Pio zijn er genoeg. Het zijn voornamelijk biografieën en devotionele werkjes, met wonderverhalen en mystieke fenomenen. Echte studies op het gebied van zijn spiritualiteit zijn nog schaars, bijvoorbeeld werken die zoeken naar de gestalte van Jezus, in wiens dienst Pater Pio leefde. Hier is nog veel te ontdekken. Naar deze nieuwe fase in de ‘Pio-logie’ zien we uit.

Maar wat altijd van belang zal blijven, zijn de geschriften van Pater Pio zelf. We kunnen gerust zijn. Geen dikke boeken of ingewikkelde traktaten. Aan de andere kant, helaas ook geen autobiografie of dagboeken. Negentig procent van wat er uit zijn pen kwam, zijn brieven. Die andere

tien procent zijn voornamelijk werkjes voor zijn studie, niet uitzonderlijk. Die hadden ook door een andere Kapucijn geschreven kunnen zijn. Verder geen preken of artikeltjes. Alleen die brieven. Maar hier horen we dan ook wel zijn hart spreken. En dat is prachtig. We zien de jonge broeder in zijn cel met briefpapier en een ganzenveer. Rustig schrijvend. Later zit de pater in het torentje in Pietrelcina, ziek en vermoeid, onrustig door alles wat hij meemaakt en ondergaat. Hij schrijft haastig, maar direct, zodat we bijna dag na dag met hem mee kunnen leven. Hij schrijft heel veel brieven. En gelukkig zijn er heel veel van bewaard gebleven, een geschenk van de Voorzienigheid. Na het ontvangen

*De kamer in de Torretta in Pietrelcina
waar veel brieven geschreven werden.*

van de stigmata en bij het begin van de onderzoeken komt er een schrijfverbod. De correspondentie stopt in 1923. Af en toe is er dan nog een brief, maar het zijn er niet veel meer. Nog veel later zal het contact tussen Pater Pio en de anderen vooral mondeling verlopen. De bilocaties en de “luchtpost” van de Engelbewaarder maakten ook veel brieven overbodig. Helaas, of mogen we dat niet zeggen?

Dit verklaart de ‘onevenwichtige’ verdeling in de collectie van de nog bewaarde brieven: zo’n 1400 uit de jaren 1912-1923, de meeste uit 1917 en 1918. Daarna een aantal van ongeveer 150 uit de jaren 1923-1968.

Deze bloemlezing tekent in deel I zijn leven in brieven. Uitvoerige biografische gedeelten daartussen laten we

achterwege. Die zijn elders te vinden. De stem van Pater Pio zelf moet vooral klinken. De cursieve teksten vooraf aan de brieven zijn van de samensteller. Ze proberen kort de brief te plaatsen in de context en de belangrijkste punten eruit aan te stippen. De verwijzingen van de Schriftcitaten staan niet in de oorspronkelijke brieven, maar hier zijn de verwijzingen in de tekst opgenomen. Hij citeert uit het hoofd en volgens de Vulgaat, de Latijnse vertaling, die toen gebruikt werd. Veel lijkt uit het Brevier en de liturgische teksten te komen en sommige citaten keren telkens weer terug, zoals: "Ook al zoudt U mij doden, ik zal niet ophouden in U mijn hoop te stellen" (Job 13,15). Soms zijn er korte verklaringen in de tekst opgenomen tussen [] en [...] geeft aan dat een gedeelte van de brief is weggelaten.

In deel II komen we die briefgedeelten tegen die wat licht werpen op zijn geestelijke weg. Ze komen uit de periode van de zuivering en voorbereiding op zijn zending. We mogen aannemen, dat wat hij hier beleeft en beschrijft hem altijd is bij gebleven. Niet in de zin dat zijn belevingen heel zijn leven geweest zijn zoals hier beschreven. Zeker niet. Dit alles is voorbereiding en daarmee gekleurd door belevingen. Het zijn de mystieke ervaringen die wij meestal prachtig vinden, maar de kerkleer van de mystiek Johannes van het Kruis (1542-1591) beschouwt die als een noodzakelijke doorgangsfase in de zuivering. De weg van het volwassen geloof komt daarna. En dat is ook wat er bij Pater Pio gekomen is na deze jaren. Toch steunde hij altijd op zijn geestelijke ervaringen, die hij beschrijft in zijn brieven. Ze geven weer, wat voor een zware weg hij gegaan is en verklaren daarmee deels de vruchtbaarheid van zijn verdere leven en heiligheid.

Deel III is een bloemlezing van brieven die Pater Pio geschreven heeft als geestelijk leidsman. Gelukkig had hij heel wat adressanten, voornamelijk vrouwen. Zo leren we

hem kennen in zijn persoonlijke begeleiding. Hoewel hij voor een deel terugvalt op de klassieke leer van de mystiek-ascetische theologie, zoals hij die wat neoscholastisch had geleerd, hij blijft toch altijd persoonlijk schrijven en raad geven. Af en toe klinkt zijn eigen ervaring er doorheen. En af en toe zijn we wat verrast over zijn sturende houding. Tenzij we weten dat een geestelijk begeleider weliswaar niet voor de ander mag kiezen, maar wel mag aansturen op het maken van keuzen (zie ook tekst 37). Ook een eeuw later blijven deze brieven een hulp voor het geestelijk leven en willen ze ons helpen om open te staan voor de heilige Geest, die onze band met Jezus in de Kerk kan verdiepen.

De delen zijn natuurlijk in zekere zin in willekeurige volgorde te lezen. Wie het uitzonderlijke van de mystieke fenomenen zoekt zal deel II prefereren. Wie geestelijke lezing verlangt slaat deel III open. Wie geïnteresseerd is in het wel en wee van Pater Pio zelf en in mogelijk aardige details uit zijn leven en geestelijke opgang, begint met deel I. Voor ieder wat wils, in de hoop uiteindelijk toch alle brieven door te lezen. Want voorlopig zullen we het in de Nederlandse taal met deze bloemlezing moeten doen. *De Brieven aan zijn geestelijk leidsman*, zo geduldig vertaald door pater Charles Niederer SJ (overleden in 2003), 1100 bladzijden lang, zijn uitverkocht. Een herdruk zit niet in de planning. Bovendien vraagt die briefcollectie een lange adem, want deze brieven zijn alleen gericht aan zijn twee geestelijke leidsmannen en gaan over steeds dezelfde thema's. In de loop der jaren zijn andere brieven van Pater Pio vertaald en gepubliceerd in het tijdschrift *De Stem van Pater Pio*, bijvoorbeeld heel wat brieven aan Raffaelina Cerase. Maar een tijdschrift heeft ook wat voorbijgaands. Al met al leek het ons goed uit het hele briefbestand, dat in het Italiaans vier boekdelen omvat, een bloemlezing te maken. Dit is nog in geen enkele taal gedaan, zelfs niet in het Italiaans. Ook al gaat het om een bloemlezing, deze is toch

niet bedoeld om achter elkaar uit te lezen. Ze dienen om Pater Pio beter te leren kennen, maar ook als geestelijke lezing. Waarbij het kan helpen om bij elke brief even te realiseren of die voor of na het ontvangen van de stigmata (20 september 1918) geschreven is. Dat moment markeerde het verdere leven van de jonge pater. In de levensloop met jaartallen, zijn daarom ook de nummers van de teksten uit deze bloemlezing opgenomen. In één blik is te zien in welke periode van zijn leven en geestelijke weg de brief gesitueerd is.

Deze selectie van honderd brieven uit bijna zeventig jaren is voldoende om Pater Pio's stem te beluisteren en hem de gelegenheid te geven ons weer een stapje verder te helpen in ons geloof. "Als de zielen maar terugkeren tot Jezus en Jezus beminnen", schrijft hij (tekst 37).

Moge degene die deze brieven ooit geschreven heeft, de heilige Pater Pio, nu voor ons een voorspreker zijn voor de Troon van de Drie-ene God, Vader, Zoon en heilige Geest.

Jeroen Smith pr.

23 september 2016

Gedachtenis van de heilige Pater Pio

Pater Pio's levensloop

- 1881 Huwelijk van de ouders Grazio en Maria
 Paus: Leo XIII (1878-1903)
- 1887 25 mei Geboorte in Pietrelcina, Francesco
 Forgione
 26 mei Doopsel in Sant' Anna
- 1899 27 september Vormsel
- 1901 Tekstnummer in deze uitgave: 1
- 1903 6 januari Intrede bij Kapucijnen
 Paus: Pius X (1903-1914)
 Tekstnummer in deze uitgave: 2
 22 januari Inkleding broeder Pio
 25 april Eerste ontmoeting met pater Benedetto
- 1904 22 januari Tijdelijks geloften
- 1907 27 januari Eeuwige geloften
 20 jaar
- 1908 19 december Lagere wijdingen
 21 december Subdiaken
- 1909 Naar Pietrelcina; aanvang briefwisseling met
 pater Benedetto en pater Agostino
 18 juli Diakenwijding in Benevento
- 1910 aug/sept Eerste tekenen van de stigmata
 Tekstnummer in deze uitgave: 3-5
 10 augustus Priesterwijding in Benevento
 14 augustus 1^e Heilige Mis in Pietrelcina

- Tekstnummer in deze uitgave: 63
- 1912 Tekstnummer in deze uitgave: 6, 51-52,
68-69, 72-73
- 1913 Tekstnummer in deze uitgave: 7, 53, 59,
70, 74
- 1914 Paus: Benedictus XV (1914-1922)
Tekstnummer in deze uitgave: 8-9, 55-56,
76-80
- 1915 6 november Militaire dienst
Tekstnummer in deze uitgave: 10-13, 57, 60,
71, 75, 81,
96-100
- 1916 4 september 1^e maal in San Giovanni Rotondo
Tekstnummer in deze uitgave: 14-17, 58,
86, 91
18 december Militaire dienst
- 1917 **30 jaar**
Tekstnummer in deze uitgave: 18-23, 82-84,
92-93
- 1918 5/7 augustus Doorboring van hart
Tekstnummer in deze uitgave: 24-31, 61-62,
64-67, 85,
87-89, 94-95
20 september Stigmata
- 1919 Tekstnummer in deze uitgave: 32-34, 90
- 1920 Tekstnummer in deze uitgave: 35

- 1921 Tekstnummer in deze uitgave: 36-37, 54
- 1922 2 juni Eerste maatregelen door heilig Officie
 Tekstnummer in deze uitgave: 38-40
 Einde contact pater Benedetto
 Paus: Pius XI (1922-1939)
- 1925 Eerste ziekenhuisje
- 1926 Tekstnummer in deze uitgave: 41
- 1927 **40 jaar**
- 1929 3 januari Overlijden moeder
 Tekstnummer in deze uitgave: 42
- 1931 23 mei Mag enkel nog privé de Mis lezen
- 1932 Tekstnummer in deze uitgave: 43
- 1933 16 juli Restrictie opgeheven, openbare Mis
 Tekstnummer in deze uitgave: 44
- 1934 maart / mei Biechthoren hervat
 Tekstnummer in deze uitgave: 45
- 1937 **50 jaar**
 Paus: Pius XII (1939-1958)
- 1940 januari Eerste plannen voor ziekenhuis
- 1942 Eerste oproep van Paus Pius XII voor gebeds-
 groepen
- 1943/44 Veel buitenlandse soldaten bij Pater Pio
 Tekstnummer in deze uitgave: 46-47

- 1946 16 juli Overlijden van vader
- 1947 19 mei Start bouw ziekenhuis
60 jaar
 september Eerste Gebedsgroepen
- 1947-1968 Apostolaat van altaar, biechtstoel,
 gebed en offer
- 1953 Tekstnummer in deze uitgave: 48
- 1956 5 mei Opening van het ziekenhuis ter
 Verlichting van het Lijden
 Tekstnummer in deze uitgave: 49
 Nieuwe kerk Santa Maria delle Grazie
- 1957 **70 jaar**
 Paus: Johannes XXIII (1958-1963)
- 1960 10 augustus 50 jaar priester
 5 november Nieuwe restricties
 Paus: Paulus VI (1963-1978)
- 1964 11 mei Heilige Stoel wordt beheerder van
 Pater Pio's goederen
- 1965 17 februari Toestemming in Latijn te blijven
 celebreren
- 1966 21 november Toestemming om zittend te
 celebreren
- 1967 **80 jaar**
- 1968 12 september Brief aan Paus Paulus VI
 Tekstnummer in deze uitgave: 50

- 20 september 50-jarig jubileum stigmata met
gebedsgroepen
- 22 september 05.00 uur Laatste Mis
- 23 september 02.30 uur Overlijden **81 jaar**
- 26 september Begrafenis in crypte van de
Santa Maria delle Grazie
-
- 1969 4 november Begin voorbereidingen van het
 zalig- en heiligverklaringsproces
 Paus: Johannes Paulus I (1978)
- Paus: Johannes Paulus II (1978-2005)
-
- 1983 20 maart Officiële opening van proces van de
 zaligverklaring: Dienaar Gods
-
- 1999 2 mei Zaligverklaring
-
- 2002 16 juni Heiligverklaring
-
- 2004 1 juli Nieuwe kerk geconsacreerd
 Paus: Benedictus XVI (2005 – 2013)
-
- 2013 Lichaam opgebaard in een nieuwe schrijn
 Paus: Franciscus (2013 -)
-
- 2016 8-14 februari Lichaam opgebaard in de
 Sint Pieterskerk te Rome in kader
 van het Jaar van Barmhartigheid
-
- 2018 20 september 100 jaar na de stigmatisering

I 50 brieven uit het leven gegrepen

1 De jeugd (1887-1909)

Teksten 1 - 2

Francesco Forgione was de zoon van Grazio Maria Forgione en Maria Guiseppa Di Nunzio. Hij was de vierde van acht kinderen, van wie drie als kind stierven. Pietrelcina was een klein dorpje op een bergrug, en het gezin woonde in een aantal kamers aan de Vico Storto Valle. Hier werd hij op 25 mei 1887 geboren, de dag erna gedoopt in de Sant' Annakerk aan het eind van de

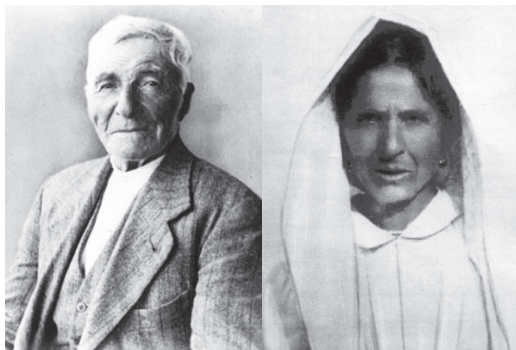
Het geboortehuis in Pietrelcina.

straat. Zijn jeugd was enerzijds die van een jongen op het land, met kattenkwaad, pest-erijen en stiekem roken. Maar deze jaren werden ook al getekend door buitengewone verschijnselen. Later zal hij vertellen dat hij als kind zijn

Engelbewaarder zag en door de duivel werd lastiggevalen. Wat men wel kan zien, is zijn vroomheid. Hij gaat naar school en krijgt later privéles. Al vroeg weet hij dat hij priester wil worden, wat later dat hij Kapucijn wil worden. Vader besluit in Amerika te gaan werken om de studie te bekostigen en zal lang weg blijven. Enkele brieven zijn bewaard gebleven (tekst 1). Vlak voor zijn intrede krijgt Francesco drie visioenen, eind 1902 en op 1 en 5 januari 1903, die hij heeft neergeschreven (tekst 2). Ze geven aan dat zijn leven in het teken zal staan van de strijd tegen de duivel.

Tekst 1

Vader in Amerika was het er niet mee eens, dat Francesco met zijn klas naar Pompeï is geweest. Maar de jongen verzekert hem dat alles goed gaat en maakt een toespeling op zijn toekomstige keuze voor het kloosterleven.

De ouders van Pater Pio.

Pietrelcina, 5 oktober 1901

Mijn beste vader,

U kunt u niet voorstellen hoe blij we waren uw brief te ontvangen, waarin u ons verzekert dat u in goede gezondheid verkeert.

Ook met ons gaat het goed, dank aan de Heer, en ik in het bijzonder richt voortdurend gebeden tot onze schone Maagd, opdat Zij u beschermt tegen alle kwaad en u gezond en wel teruggeeft aan onze liefde.

Wat betreft uw klacht aan mama dat ik naar Pompeï ben gegaan: u heeft groot gelijk; maar u moet maar zo denken dat er komend jaar, zo God het behaagt, aan alle feestjes en vermaak voor mij een einde komt, omdat ik dan dit leven zal opgeven om een beter te omarmen.

Het is waar dat ik enkele lires heb verkwist, maar ik neem mij nu voor om ze terug te verdienen met mijn

studie. Sinds ik les krijg van de nieuwe meester, ga ik dagelijks merkbaar vooruit waarover zowel ik als mama heel tevreden zijn.

U hoeft niet in te zitten over mijn broer, want hij doet zijn huiswerk en nooit iets om u zorgen over te maken. Dat geldt ook voor mijn zussen, die steeds in de gaten worden gehouden door mama of mijn broer.

Wat het hondenterrein betreft: u zult worden gehoorzaamd.

Zoals u zich kunt voorstellen was het met de mais niet best gesteld, omdat het niet tijdig genoeg geregend heeft. We hebben er maar net vier zakken mee kunnen vullen.

We zien altijd uit naar goed nieuws, zowel van uw kant als van oom Agostino, aan wie u de groeten moet doen van al deze familieleden.

Ook meneer de meester en zijn gezin groeten u beleefd; allen hier thuis en tante Orsola en haar man omhelzen u, en ik kus uw hand en vraag u om uw zegen.

Uw allergehoorzaamste zoon

Francesco

Tekst 2

Eenmaal in het klooster heeft broeder Pio uit gehoorzaamheid deze drie visioenen opgeschreven. Hij schrijft in de derde persoon. De tekst is zeer beeldend en laat zien wat zijn toekomst zal zijn: in de arena van de wereld vechten tegen de duivel in de kracht van Christus.

In nomine Jesu. Amen.- In de naam van Jezus. Amen

Alles wat ik nu in dit armzalige geschrift van mij ga verhalen, doe ik gebonden in kracht van de heilige

gehoorzaamheid. God alleen kan volledig begrijpen met hoe grote tegenzin ik dit doe. Hij alleen is mijn getuige, en als Hij mijn geest niet grotelijks versterkt had in de eerbied, die aan het gezag verschuldigd is, zou ik resoluut geweigerd hebben tot opstandigheid toe, en zou ik nooit ertoe gebracht zijn om op schrift te stellen, wat ik nu ga schrijven. Ik ben immers volledig bewust van de slechtheid van deze ziel, die met zulke bijzondere gunsten van de hemel begenadigd is geworden. Moge het God behagen mijn geest bij te staan en te versterken zodat ik de verwarring, die ik in mij gevoel bij het openbaren van hetgeen ik ga zeggen, meester weet te blijven.

Hier is de eerste buitengewone roep, gericht tot deze ziel, opdat zij de wereld en de weg naar eigen ondergang zou verlaten om zich geheel toe te wijden aan de dienst van God.

Deze ziel had vanaf haar eerste kinderjaren sterk de roeping gevoeld tot het religieuze leven. Maar, helaas, met het toenemen der jaren, begon deze ziel met grote teugen de ijdelheid van deze wereld op te drinken. Van de ene kant was er de roeping, die zich sterk deed gevoelen in deze ziel, en van de andere kant de zoete maar valse liefde voor deze wereld, die onder elkaar een machtige strijd begonnen in het hart van dit arme schepsel. Misschien, of liever zonder enige twijfel zouden met het verstrijken van de tijd de zinnen zeker de overwinning hebben behaald over de geest, en zouden zij het goede zaad van de goddelijke roeping verstikt hebben. Maar de Heer, die deze ziel voor zich wilde hebben, wilde haar begunstigen met dit visioen.

Terwijl hij op zekere dag aan het bidden was over zijn roeping en hoe hij tot het besluit kon komen de wereld vaarwel te zeggen en zich geheel aan God toe te wijden in een heilige afzondering, werd hij plotseling van zijn zinnen beroofd. In vervoering schouwde hij met het oog van

het verstand dingen, die geheel verschillend zijn van dat wat men ziet met de ogen van het lichaam.

Hij zag aan zijn zijde een menselijk wezen, majesteitelijk, van een zeldzame schoonheid, schitterend als de zon. Deze nam hem bij de hand, en hij hoorde hem zeggen: "Kom met mij, want het past je te strijden als een moedig strijder". Hij bracht hem naar een zeer ruime vlakte. Daar bevond zich een grote menigte mensen. Zij waren in twee groepen verdeeld. Aan de ene kant zag hij mensen met een heerlijk gelaat en bedekt met witte klederen, blank als sneeuw; aan de andere kant zag hij de tweede groep, mensen met een verschrikkelijk aangezicht en gekleed in zwarte kleren; zij leken op donkere schaduwen.

Midden tussen deze grote groepen van personen was er een grote ruimte, en hier werd deze ziel door haar begeleider neergezet. Terwijl de ziel gespannen beide groepen met verwondering aanstaarde, zie: daar kwam in het midden van die ruimte heel onverwachts een mens naar voren van onmetelijke grootte zodat zijn voorhoofd de wolken raakte. Zijn aangezicht leek donker en duister, zo afschuwelijk was het.

Bij dat gezicht was de arme ziel geheel van streek, en voelde zij het leven als tot stilstand gekomen. Dat vreemde personage kwam steeds dichterbij. De begeleider, die aan haar zijde stond zei haar, dat zij slag moest leveren met dat individu. Bij die woorden verbleekte het arme schepsel, beefde over heel zijn lichaam en stond op het punt in zwijm ter aarde neer te vallen, zo groot was de ontsteltenis die het in zich zelf gewaar werd.

De begeleider ondersteunde haar met een arm, en toen de arme ziel wat bekomen was van haar ontzetting, wendde zij zich tot haar begeleider en smeekte hem haar te sparen en haar niet bloot te stellen aan de woede van dat zo vreemde personage. Want, zo zei ze, die man is zo sterk dat zelfs de kracht van alle mensen tezamen niet in staat was om hem neer te smijten.

“Iedere tegenstand van jouw kant is nutteloos; je moet met hem vechten. Vat moed: ga vol vertrouwen het strijdperk in, ga moedig vooruit, want Ik zal dicht bij je blijven. Ik zal je helpen en niet toestaan, dat hij jou verslaat. Tot beloning van de overwinning die je zult behalen zal Ik je een schitterende kroon ten geschenke geven, om jouw voorhoofd te versieren.”

De arme ziel vatte moed. Zij ging de strijd aan met dat formidabel geheimzinnig personage. De schok was geweldig, maar met de hulp die haar begeleider, die zich nooit van haar verwijderde, haar schonk, was zij tenslotte de meerdere, sloeg hem neer, overwon hem en dreef hem op de vlucht.

Toen haalde de begeleider, getrouw aan zijn belofte, van onder zijn kleding een kroon te voorschijn van zeldzame schoonheid; het is nutteloos die te beschrijven; hij plaatste die op mijn hoofd. Maar ineens trok hij die terug, zeggend: “Ik bewaar voor jou een andere nog mooiere kroon, als jij de goede strijd weet te voeren met dat wezen, waarmee je nu hebt gevochten. Hij zal steeds terugkomen voor de aanval om de verloren eer terug te winnen. Strijd moedig en twijfel niet aan mijn hulp. Houd de ogen goed open, want dat mysterieuze wezen zal proberen bij verrassing je te overrompelen. Wees niet bang voor de last die hij bezorgt; wees niet ontsteld over zijn formidabele aanwezigheid. Herinner je, al wat Ik je beloofd heb: ik zal altijd dicht bij je zijn; Ik zal je altijd helpen, opdat je er altijd in slaagt hem terneer te werpen.”

Toen die mysterieuze man overwonnen was, nam heel die grote menigte van afzichtelijke mensen al brullend de vlucht met verwensingen en oorverdovende kreten, terwijl uit de borst van die andere menigte mensen met heerlijk gelaat stemmen van applaus en van lof opstegen naar die mens, vol schittering en lichtender dan de zon, die de arme ziel zo grandioos had bijgestaan in haar woeste strijd.

Zo eindigde het visioen.

Door dit visioen bleef de arme ziel zo vervuld van moed, dat het haar wel duizend jaar leek voordat zij voor altijd met de wereld kon breken om zich in een religieus instituut geheel toe te wijden aan de dienst van God.

De betekenis van het bovenvermelde visioen werd wel door die ziel begrepen maar niet helemaal. Maar de Heer wilde haar de betekenis van dit symbolisch visioen uitleggen met een ander visioen, enkele dagen voor zij intrad in het religieuze leven. Ik zeg: enkele dagen van tevoren, want zij had al bij de provinciale overste de aanvraag ingediend en had reeds van hem het bevestigend antwoord ontvangen, toen de Heer zich verwaardigde haar dit andere visioen te geven, dat louter intellectueel was.

Het was het feest van de Besnijdenis van onze Heer, vijf dagen voor zijn vertrek uit het vaderlijk huis. Hij had de heilige Communie ontvangen en terwijl hij zich bezig hield in gesprek met zijn Heer, werd hij plotseling met bovennatuurlijk innerlijk licht bekleed. Door middel van dat zeer zuivere licht begreep hij in een flits, dat zijn intrede in het religieuze leven om zich toe te wijden aan de dienst van de hemelse Koning niets anders was dan zich blootstellen aan de strijd met dat mysterieuze wezen uit de hel, waarmee hij in het voorgaande visioen de strijd had gevoerd.

Hij begreep ook nog - en dat was voldoende om hem opnieuw moed te geven -, dat hoewel de duivels bij hun gevechten aanwezig zouden zijn om te lachen over zijn nederlagen, er van de andere kant niets te vrezen was omdat de engelen ook hun steun zouden geven bij zijn gevechten en om te applaudisseren over de nederlagen van satan.

Beiden waren symbolisch aanwezig in de twee groepen mensen, die de ziel in het vorige visioen gezien had. Hij begreep bovendien, dat de vijand waartegen hij moest strijden, ook al was die schrikwekkend, toch niet te vrezen was. Want Hij zelf, Jezus Christus, voorgesteld in die persoon vol licht, en die was opgetreden als zijn begeleider,

zou hem bijstaan en altijd dicht bij hem blijven om hem te helpen en hem te belonen in het paradijs voor de overwinningen die hij zou behalen mits hij alle vertrouwen in Hem alleen zou hebben gesteld en met edelmoedigheid gevochten zou hebben.

Dit visioen maakte die ziel edelmoedig en sterk om de wereld het laatste vaarwel te zeggen. Maar men moet niet denken, dat hij in het lagere deel van zijn ziel niets te lijden had door het achterlaten van zijn familie, want hij voelde een sterke band met hen. Hij voelde zelfs zijn gebeente als vermalen worden vanwege dit afscheid, en hij voelde die pijn zo levendig, dat hij op het punt stond te bezwijken.

Toen de dag van zijn vertrek naderde, werd dit lijden steeds groter. In de laatste nacht, die hij bij zijn familie doorbracht, kwam de Heer hem vertroosten met een ander visioen. Hij zag Jezus met zijn Moeder in al hun majesteit, die hem bemoedigden en hem verzekerden van hun bijzondere liefde. Tenslotte legde Jezus een hand op zijn hoofd, en dat was voldoende om hem in het hogere deel van de ziel sterk te maken, zo dat hij zelfs geen traan stortte bij het pijnlijke afscheid, ondanks het smartelijk lijden dat hem in ziel en lichaam folterde.

Op 6 januari 1903 komt hij aan in het noviciaat in Morcone. Een paar weken later wordt hij ingekleed en krijgt de naam Pio. Het harde noviciaat doorstaat hij en de studie kan beginnen. In San'Elia a Pianisi en andere kloosters studeert hij Filosofie en Theologie. Een deel van de aantekeningen bestaan nog. Maar het zijn ook al jaren van gebeurtenissen die hem anders maken dan anderen. Aanvallen van de duivel, verschijningen van Maria, bilocaties en vechten tegen scrupules. Op 27 januari 1907 legt hij zijn eeuwige geloften af. Daarna gaat het in een stroomversnelling, lagere wijdingen en het subdiaconaat eind 1908. Al die jaren was zijn gezondheid zwak en die ging verder achteruit. Op 18 juli 1909 wordt hij diaken gewijd. De oversten denken dat de

lucht van zijn geboortedorp hem goed zal doen. Zo keert diaken broeder Pio terug in Pietrelcina. Daar zal hij blijven - op enkele weken na - tot aan 1915! En het is aan dit verblijf buiten een klooster te danken, dat we zijn uitvoerige correspondentie hebben.

2 De jonge broeder (1910 – 1915)

Teksten 3 - 12

Op 2 januari 1910 schrijft de toenmalige provinciaal pater Benedetto voor het eerst aan 'caro fra Pio'. Van zijn hand zijn 103 brieven aan broeder Pio bewaard. Van Pater Pio aan hem bestaan 165 brieven.

Pater Benedetto (16 maart 1872 – 22 juli 1942) was een getalenteerd man. Hij werd de beste docent scholastiek van de provincie, was schrijver, schilder en beeldhouwer. Enkele boeken over de ascetische weg staan op zijn naam. Als provinciaal moest hij de Orde door de moeilijke jaren van de Eerste Wereldoorlog heen gidsen, toen meer dan 60 broeders waren opgeroepen voor militaire dienst. Hij ontmoette de jonge Pio op 25 april 1903 en was een van zijn docenten. Nog maar net provinciaal krijgt hij te maken met broeder Pio die in Pietrelcina moet aansterken. Misschien gaat de broeder wel snel dood en kan zijn priesterwijding beter vervroegd worden. Deze vindt plaats op 10 augustus 1910 in een zijkapel van de kathedraal van Benevento, door een stokoude missiebisshop. Een merkwaardig gegeven, deze verborgen Wijding van een van de bekendste priesters van de 20^e eeuw. Pater Benedetto wordt de geestelijk leidsman van Pater Pio. Zijn kennis van de mystiek kwam nu van pas. Hij was streng, directief en soms wat onvoorspelbaar. Maar met een engelengeduld reageerde hij op de noodkreten van de jonge pater. Enkele brieven van hemzelf zijn hier ook te vinden (teksten 27, 30 en 65). Wanneer Pater Pio's stigmata door het heilig Officie uit Rome onderzocht worden, komt er een verbod op verder contact tussen hem en pater Benedetto. Beiden hebben daar onder geleden, maar ze

hebben gehoorzaamd. In mei 1922 stopt het contact (zie tekst 40) en ze hebben elkaar nooit meer gezien. Pater Benedetto krijgt een functie in Rome waar hij in 1942 sterft. Pas in 1975 wordt zijn stoffelijk overschot in San Giovanni Rotondo begraven.

Al deze jaren in Pietrelcina leidt pater Pio aan een mysterieuze ziekte. Hij geneest niet, maar het is dragelijk in Pietrelcina. Zodra hij echter weer in een klooster terug is, gaat het mis. Uiteindelijk verzoenen de oversten zich hiermee en wachten op betere tijden. Pater Pio bewoont een torenkamertje tegenover zijn ouderlijk huis. In de morgen gaat hij naar de kerk om de heilige Mis op te dragen. De rest van de dag bidt hij of ligt hij ziek op bed. Soms gaat hij de velden in.

In oktober 1907 ontmoet broeder Pio ook pater Agostino. Deze pater (9 mei 1880 – 14 mei 1963) wordt de vertrouwensman van Pater Pio, zijn “meest geliefde vriend in de wereld”. Naast de brieven die bewaard zijn, 197 van Agostino (zie teksten 9, 28 en 31) en 180 van Pater Pio, heeft Agostino ook een *Diario* bijgehouden, een soort dagboek, vanaf 28 november 1911. Daarin noteerde hij de wonderlijke verschijnselen in het leven van pater Pio, de meeste maakte hij zelf mee. Tot aan 1961 heeft hij dat gedaan. Later werd hij provinciaal en nog later overste van San Giovanni Rotondo van 1944 tot 1953. De Amerikaanse soldaten noemden hem “Father Christmas” vanwege zijn postuur en volle baard. Zou hij die onder of boven de lakens houden bij het slapen, vroegen ze zich af. Aan het eind van zijn leven gaat zijn mentale vermogen achteruit, maar Pater Pio is hem altijd trouw gebleven.

De jaren verstrijken. Uiterlijk gebeurt er niet zoveel, innerlijk des te meer. Het zijn jaren van innerlijke zuivering. Daar heeft hij alle steun bij nodig van zijn geestelijk leidsmannen (zie bijv. tekst 56). Hijzelf zal leidsman worden onder meer van Raffaelina Cerase. Hij leidt haar door de duisternissen heen (zie deel III), terwijl hij met zijn eigen situatie geen raad weet.